

Miután meggyőződök róla, hogy sehol senki, ütök. Az első ütés ereje a meglepetés, néhány másodperc görnyedt mozdulatlanság. Lehajol, mintha elvesztett volna valamit, egy pillanatig várom, hogy megkérjen, segítsék, segítsen valaki, valami megtámadta. A bordái közé térdelek, a bokrok felé taszítom. A földön fekszik, néma. A hó lassan, türelmesen áztatja át újra a kabátját. Megfogom a kezét, már nincs teljesen magánál, mert úgy kapaszkodik belém, mintha azt hinné, hogy valóban segíteni fogok. Magammal húzom a bokrok mélyére, a sötétbe, a homályba. Megütöm még egyszer, belerúgok, érzem, ahogy a cipő orra mélyre talál a bordák között.

Másnap utánanézek, milyen megnyitót tartottak a múzeumban. Madárábrázolások, a múzeum időszakos kiállítása madarakat mutatott be, madarakat, akik a hóban tipegnek, benne élnek, repkednek. A hó ilyenkor megolvad a szárnyaikon, máskor ráfagy, de ettől nem zuhannak le, noha befolyásolja a röptük ívét.

SZOTYORY LÁSZLÓ: A NEMZETI MÚZEUM (2.) (2011)